

Agradar a tothom

9/VIII/1977

Pot ésser útil de comparar tres oracions com Estima la solitud, El satisfà la solitud i Li agrada la solitud, perquè el sentit és molt semblant —només amb la diferència que resulta del significat exacte de cada un dels tres verbs— però el tractament sintàctic és diferent. El teme comú, la solitud, és el complement directe de la primera oració i el subjecte de les altres dues; i el segon element, que cal que sigui de designació personal per a completar-ne el sentit lògic correspon, en la primera al subjecte (sobrentès), i a un complement d'objecte en les altres dues: directe a la segona, el, i indirecte a la tercera, li. Són la natura i les possibilitats sintàctiques de cada un dels tres verbs, estimar, satisfer i agradar, que han originat, necessàriament, solucions divergents per a l'expressió d'una idea, com hem dit, en definitiva, molt semblant.

Cal tenir en compte, doncs, aquesta diversitat de comportament dels verbs per tal de no violentar les respectives solucions sintàctiques. En primer lloc, la determinació del subjecte de l'oració és necessària per a la concordança que el verb hi ha d'observar, i, com hem vist, el subjecte no és pas sempre de designació personal, encara que això és el que podem tendir a creure si no ens aturem a reflexionar-hi, tant més si el subjecte figura situat després del verb. Per tant, ens oracions com Ens agrada la muntanya, Els va plaure molt el seu discurs, No els importa aquest detall, el verb ha de revestir la forma del singular, d'acord amb el subjecte, que és el terme que hi figura a continuació.

En segon lloc, cal saber, i recordar, que verbs com agradar, plaure, abel·lir, doldre, recar, importar, saber greu, etc., són intransitius, és a dir, exigeixen un complement d'objecte indirecte, que ha d'ésser introduït per la preposició a. L'omissió indeguda d'aquesta preposició, que observem sovint, en oracions com L'obra va agradar els (en lloc de als espectadors o La seva actitud va plaure les (en lloc de a les senyores), tant pot obeir al fet de creure que l'últim terme de cada oració és el subjecte com un complement directe. En aquests exemples, el subjecte, com demostra la concordança, és el terme que figura en primer lloc. I el complement ha d'ésser indirecte a causa de la natura transitiva del verb.